ECLI:LV:KURT:2024:0626.12700010723.3.S
Lieta Nr. 12700010723
Nr. K69-0313-24/13

Kurzemes rajona tiesa
SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Liepājā /Datums BR/

Tiesa šādā sastāvā: tiesnese Anita Eglija
piedaloties prokuroram /Persona Y/
atklātā tiesas sēdē iztiesāja krimināllietu, kurā /Persona B/ (*/Persona X/*), dzimis /Datums BL/, apsūdzēts pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas, 176. panta pirmās daļas, 185. panta pirmās daļas, 132.[1]panta otrās daļas.

Aprakstošā daļa

[1] /Persona B/ realizēja viltotus dokumentus, un konkrēti:

/Persona B/ /Datums BQ/, izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā laikā, kafejnīcā – vagoniņā, kas bija novietots /vieta/, tikšanās laikā ar /Persona D/ piedāvāja /Persona D/ par 3 400*euro*iegādāties viltotus /valsts/ dokumentus – vadītāja apliecību un identitātes karti uz /Persona D/ vārda.

/Persona D/ piekrita /Persona B/ piedāvājumam un atkārtoti ieradās kafejnīcā – vagoniņā, kas bija novietots /vieta/ un tikšanās laikā ar /Persona B/ nodeva viņam skaidru naudu 3 400*euro*un /Persona B/ pieprasīto informāciju, kas nepieciešama viltoto dokumentu izgatavošanai un saņemšanai. /Persona B/ informēja, ka viltotie dokumenti tiks atsūtīti /Persona D/ pa pastu aptuveni mēneša laikā.

Pēc aptuveni sešām nedēļām /Persona D/ pastā saņēma sūtījumu, kurā bija viltota: /valsts/ transportlīdzekļa vadītāja apliecība Nr./Numurs A/ uz /Persona D/ (*/Persona P/*) vārda un /valsts/ identitātes karte Nr./Numurs B/ uz /Persona D/ (*/Persona P/*) vārda, kas nav izgatavotas uzņēmumā, kas nodarbojas ar /valsts/ transportlīdzekļa vadītāja apliecību un identitātes karšu izgatavošanu un neatbilst noteiktajai formai.

Ar šādām savām darbībām /Persona B/ izdarīja Krimināllikuma 275. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

[2] /Persona B/ pielietojot vardarbības piedraudējumu, nolaupīja svešu kustamu mantu, un konkrēti:

/Persona B/ /Datums AS/ ap plkst.13.00, dusmu vadīts un nolūkā prettiesiski iegūt svešu mantu, atrodoties nožogotā mājas pagalmā /Adrese M/ pieprasīja, lai /Persona C/ atdod viņam savu mobilo telefonu un dārglietas, piedraudot viņu nogalināt, ja mantas netiks iedotas un pavēršot pret /Persona C/ nazi, virzot to pie /Persona C/ kakla. /Persona C/ /Persona B/ izteiktos draudus uztvēra nopietni un izpildot /Persona B/ prasības – atdeva viņam savu mobilo tālruni "iPhone 14" 1 200*euro* vērtībā, kas bija ievietots dekoratīvā maciņā 48 *euro* vērtībā un paskaidroja, ka dārglietas atrodas viņas transportlīdzeklī, kas bija novietots uz ielas pie nožogotā mājas pagalma. /Persona B/ paņēma no /Persona C/ mobilo telefonu ar dekoratīvo maciņu un piekrita, ka abi dodas uz /Persona C/ transportlīdzekli pēc dārglietām. Pēc tam /Persona C/, baidīdamās, ka /Persona B/ īstenos izteiktos draudus, no transportlīdzekļa paņēma sev piederošās dārglietas: rokas pulksteni "Anne Klein" 169*euro* vērtībā, rokas ķēdīti ar baltiem akmeņiem 1 000 *euro* vērtībā, gredzenu ar rozā akmeni 450 *euro* vērtībā un gredzenu ar baltu akmeni 200 *euro*vērtībā un meta ar tām /Persona B/, kurš minētās dārglietas pacēla, un ar iegūto mobilo telefonu dekoratīvā vāciņā un dārglietām atstāja notikuma vietu.

Tādā veidā /Persona B/, pielietojot vardarbības piedraudējumu, nolaupīja /Persona C/ piederošās mantas 3067*euro* vērtībā.

Ar šādām savām darbībām /Persona B/ izdarīja Krimināllikuma 176. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

[3] /Persona B/ tīši sabojāja svešu mantu, un konkrēti:

/Persona B/ /Datums AU/ laika posmā no /Datums AG/ plkst.21.25 līdz /Datums BP/ plkst.08.52, izmeklēšanā precīzāk nenoskaidrotā laikā, atrodoties pie /Persona C/ piederošā transportlīdzekļa /Transportlīdzeklis J/, ar reģistrācijas numura zīmi /Transportlīdzeklis E/, kas bija novietots slēgtā pagalmā /Adrese R/, dusmu un atriebības vadīts, nolūkā tīši sabojāt /Persona C/ transportlīdzekļa logu tīrītājus un abus atpakaļskata sāna spoguļus, salieca priekšējā loga kreisās puses loga tīrītāja kātu 60*euro* vērtībā un slotiņu 55 *euro* vērtībā, nolauza aizmugurējā vāka loga tīrītāja kātu 10 *euro* vērtībā un slotiņu 7 *euro* vērtībā, nolauza kreisās puses atpakaļskata sānu spoguļa korpusu 80 *euro* vērtībā un spoguli ar tā mehānismu 300 *euro* vērtībā, nolauza labās puses atpakaļskata sānu spoguļa korpusu 80 *euro* vērtībā un spoguli ar tā mehānismu 300 *euro* vērtībā.

Tādējādi to lietošanas vērtība samazinājās tādā mērā, ka transportlīdzekļa minētos logu tīrītājus un abus atpakaļskata sānu spoguļus vairs nevarēja izmantot pēc to nozīmes bez atbilstoša remonta.

Tādā veidā /Persona B/ tīši sabojāja cietušajai /Persona C/ piederošo mantu 892*euro* vērtībā un radot kaitējumu.

Ar šādām savām darbībām /Persona B/ izdarīja Krimināllikuma 185. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

[4] /Persona B/ izdarīja vairākkārtēju draudu izteikšanu un nevēlamu saziņu ar personu, ar kuru bijis pastāvīgās intīmās attiecībās, pastāvot pamatam šai personai baidīties par savu un tuvinieku drošību (vajāšanu), un konkrēti:

/Persona B/ /Datums AU/, laika posmā no /Datums AG/ līdz /Datums BO/ apzinoties, ka /Persona C/ pēc pastāvīgo intīmo attiecību pārtraukšanas nevēlas ar viņu sazināties un atjaunot attiecības, greizsirdības un dusmu motīvu vadīts, nolūkā ieviest /Persona C/ bailes par savu un viņas tuvinieku drošību, vairākkārt zvanīja un sūtīja ziņas /Persona C/ uz viņas lietoto tālruņa Nr. /Tālrunis M/ izmantojot dažādus tālruņa numurus, tai skaitā, tālruņa Nr. /Tālrunis C/ un Nr. /Tālrunis B/, kas bija ievietoti /Persona B/ mobilajā tālrunī ar IMEI /IMEI numurs/.

Minētajā laikā /Persona B/ izmantojot aplikāciju /Nosaukums/ nosūtīja ne mazāk kā 129 ziņas, tajā skaitā ziņas, kurās izteica draudus sakropļot un nogalināt /Persona C/ un viņas tuviniekus (māti un vecāko dēlu), ja viņa atteiksies turpināt attiecības un kopdzīvi. Tādā veidā /Persona B/ traucēja /Persona C/ mieru un viņas ikdienas gaitu normālu norisi, jo radīja /Persona C/ pamatotas bailes par savu un savu tuvinieku drošību, jo iepriekš bija draudējis viņai ar vardarbību, tai skaitā draudot ar nazi un sabojājis viņas mantas.

Ar šādām savām darbībām /Persona B/ izdarīja Krimināllikuma 132.^{1} panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

[5] /Persona B/ izmantoja viltotus dokumentus, un konkrēti:

/Persona B/ /Datums BK/ ap plkst.13.18, apzinoties, ka viņa rīcībā esošā /valsts/ transportlīdzekļa vadītāja apliecība Nr. /Numurs C/ uz /Persona I/ vārda un /valsts/ identitātes karte Nr. /Tālrunis A/ uz /Persona I/ vārda ir viltotas, atrodoties transportlīdzeklī /Transportlīdzeklis H/, ar valsts reģistrācijas numura zīmi /Transportlīdzeklis A/, kas bija novietots /Adrese P/ (virzienā uz /vieta/), pēc nogriešanās no /vieta/ autovadītāja pārbaudes laikā Valsts policijas darbiniekiem uzrādīja viltotus dokumentus /valsts/ transportlīdzekļa vadītāja apliecību Nr. /Numurs C/ uz /Persona I/ vārda un /valsts/ identitātes karti Nr. /Tālrunis A/ uz /Persona I/ vārda, kas nav izgatavotas uzņēmumā, kas nodarbojas ar /valsts/ transportlīdzekļa vadītāja apliecību un identitātes karšu izgatavošanu un neatbilst noteiktajai formai.

Ar šādām savām darbībām /Persona B/ izdarīja Krimināllikuma 275. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Motīvu daļa

[6] Pirmstiesas kriminālprocesā un tiesas izmeklēšanā apsūdzētais /Persona B/ savu vainu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas (par noziedzīgo nodarījumu Nr.1), 176.panta pirmās daļas, 185.panta pirmās daļas un 132.^{1}panta otrās daļas neatzina, pēc Krimināllikuma 275.panta pirmās daļas (par noziedzīgo nodarījumu Nr.5) atzina pilnībā un izdarīto nožēloja.

Cietušās /Persona C/ pieteikto materiālo kaitējuma kompensāciju 3291,68*euro*apmērā /Persona B/ atzina, bet neatzina morālā kaitējuma kompensāciju 50 000*euro* apmērā.

[7] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 127.panta pirmo daļu, pierādījumi kriminālprocesā ir jebkuras likumā paredzētā kārtībā iegūtas un noteiktā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus kriminālprocesā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto pierādīšanas priekšmetā ietilpstošo apstākļu esamības vai neesamības pamatošanai.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 128.panta otrajai daļai to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, tai skaitā apsūdzētā liecībās sniegtās ziņas, tiesa izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos

faktus vai ziņas par faktiem to kopumā un savstarpējā saistībā.

Tiesa pēc pierādījumu pārbaudes tiesas sēdē un pierādījumu izvērtēšanas saistībā ar izvirzīto apsūdzību secina, ka iztiesāšanas gaitā apsūdzētā vaina pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas (par noziedzīgo nodarījumu Nr.1 un Nr.5), 176.panta pirmās daļas, 185.panta pirmās daļas un 132.[1]panta otrās daļas ir pierādīta pilnībā un pastāv Kriminālprocesa likuma 520.panta pirmajā daļā paredzētais pamats notiesājoša sprieduma taisīšanai.

[8] Krimināllikuma 275.panta pirmā daļā paredzēta kriminālatbildība par dokumenta, kas piešķir tiesības vai atbrīvo no pienākumiem, zīmoga vai spiedoga viltošanu, kā arī par viltota dokumenta, zīmoga vai spiedoga realizēšanu vai izmantošanu.

Krimināllikuma 275.panta pirmā daļā paredzētā nozieguma objekts ir pārvaldības kārtība dokumentu izstrādāšanas, noformēšanas un aprites sfērā.

No apsūdzētā /Persona B/ liecībās norādītajām ziņām izriet, ka viņš no /Datums BN/ dzīvojis /valsts/, kur viņam bija izdota uzturēšanās atļauja. Internetā iepazinies ar /Persona C/ no Latvijas. Mēnesi pēc iepazīšanās nopircis /Persona C/ un viņas bērniem braucienu uz /valsts/. /valsts/ dzīvojuši kopā trīs mēnešus. Pēc tam /Persona C/ atgriezusies Latvijā pie vīra, bet pats aizbraucis uz /valsts B/ atpūsties. Pēc kāda laika /Persona C/ atbraukusi uz /valsts B/, kur nodzīvojuši kopā divus mēnešus un pēc tam vēl /valsts/ trīs mēnešus. Lai varētu braukt līdzi /Persona C/ uz Latviju, Latvijas vēstniecībā /vieta/ saņēmis vīzu uz 90 dienām.

/Datums BG/ ziemā atbraukuši uz Latviju un dzīvojuši pie /Persona C/ /Adrese Q/. Kad tuvojies vīzas beigu termiņš, piedzimusi meita /Persona W/ un /Persona C/ pierunājusi palikt Latvijā nelegāli.

[8.1] /Persona B/ atzīst, ka izmantojis Latvijā viltotus dokumentus – transportlīdzekļa vadītāja apliecību un personas identitātes karti. Tam bijuši divi faktori – šeit dzīvoja viņa bērns un savā dzimtenē nevarēja atgriezties politisku apsvērumu dēļ. Informāciju par viltotu dokumentu iegūšanu ieguvis internetā.

Tiesa atzīst, ka šie faktori nevar būt par attaisnojošiem tam, lai ilgstošā laika posmā dzīvotu Latvijas Republikā ar viltotiem dokumentiem.

/Persona B/ atzīst, ka visiem viņš bija pazīstams kā /Persona I/. Arī /Persona C/ tas bija zināms, jo Latvijas vēstniecībā /vieta/ viņa bija lūgusi izsniegt vīzu /Persona B/ nevis /Persona I/.

Arī liecinieks /Persona G/ atpazina kā /Persona I/. Apsūdzētais lieciniekam stāstījis, ka ir /valsts/ pilsonis.

Ar cietušās /Persona C/ liecībās sniegtajām ziņām apstiprinās, ka pēc iepazīšanās ar /Persona B/ saukusi viņu par /iesauka/. Neilgu laiku pirms beigusies vīza, /Persona B/ uz kādu laiku aizbraucis. Bet, kad atbraucis, viņam bijusi /valsts/ identitātes karte un transportlīdzekļa vadītāja apliecība. No tā laika sākusi saukt viņu par /Persona I/, arī viņas bērni tā darījuši, meitas dzimšanas apliecībā kā tēvs ierakstīts – /Persona I/.

[9] /Persona B/ savās liecībās skaidro, ka /Datums BM/, kad izšķīries ar /Persona C/, iepazinies ar /Persona F/. Sākumā no viņas slēpis savu identitāti, bet tad atklājis savu īsto vārdu. /Persona F/ atļāvusi izmantot savu transportlīdzekli /Transportlīdzeklis H/, ar valsts reģistrācijas numura zīmi /Transportlīdzeklis A/.

No Ceļu satiksmes drošības direkcijas Informatīvās sistēmas un /Datums B/ transportlīdzekļa /Transportlīdzeklis H/, ar valsts reģistrācijas numura zīmi /Transportlīdzeklis A/, kratīšanas protokola secināms, ka transportlīdzekļa īpašniece ir /Persona F/.

No apsūdzētā /Persona B/ liecībās sniegtajām ziņām izriet, ka /Datums M/ vadījistransportlīdzekli /Transportlīdzeklis H/ un netālu no viesnīcas /Transportlīdzeklis I/ viņu apturējusi policija, jo nav apstājies pie “Stop” zīmes. Pēc policijas darbinieka lūguma, uzrādījis identitātes karti un transportlīdzekļa vadītāja apliecību uz /Persona I/ vārda. Policijas darbinieks norādījis, ka dokumenti izskatoties aizdomīgi un piedāvājis doties uz Valsts Robežsardzi. Robežsardzes dienestam atklājis savu identitāti, visu izstāstījis un nosaucis savu īsto vārdu - /Persona B/. Pēc tam sazinājies ar /Persona F/ un viņa atvedusi īstos dokumentus, kas tika izņemti kratīšanas laikā. Savu vainu izdarītajā atzina pilnībā un izdarīto nožēloja.

Šīs liecībās sniegtās ziņas tiesa atzīst par ticamām, jo tās apstiprinās ar citiem pārbaudītiem pierādījumiem.

[9.1] Ar Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes inspektora /Persona V/ liecībās sniegtajām ziņām apstiprinās, ka pa /vieta/ braucošais transportlīdzeklis /Transportlīdzeklis H/, ar valsts reģistrācijas numura zīmi /Transportlīdzeklis A/, neapstājās pie ceļa zīmes STOP krustojumā ar /vieta/. Pieņemts lēmums transportlīdzekļa vadītāju apstādināt. Vadītājs /vieta/, kur apstājies.

No aizturēšanas protokola izriet, ka /Datums M/ plkst.13.18 /Persona B/ tika aizturēts /Adrese P/.

Ar liecinieka /Persona V/ liecībās, personas kratīšanas protokolā un fototabulā norādītajām ziņām pierādīts, ka/Persona B/ iedevis inspektoram /valsts/ transportlīdzekļa vadītāja apliecību Nr. /Numurs C/ uz /Persona I/ vārda un /valsts/ identitātes karti Nr. /numurs/ uz /Persona I/ vārda.

Vizuāli vadītāja apliecībai bijusi blāvas krāsas un vāji saskatāma hologramma, kas radījušas aizdomas par dokumenta īstumu. Par to informējis /Persona B/. /Persona B/ satraucies un skaidrojis, ka bieži pārvietojas.

/Persona V/ nolēmis dokumentus pārbaudīt Valsts Robežsardzes /vieta/ nodaļā, ko apstiprina sarakste e-pastā.

/Persona B/ jautājis, kādas sekas var būt par viltotu dokumentu izmantošanu. /Persona V/ sapratis, ka /Persona B/ iedotie dokumenti iespējams ir viltoti. Valsts Robežsardzes darbinieki pārbaudot abus dokumentus secinājuši, ka tie izgatavoti printējot, nevis iespiežot. /Persona B/ atzinies, ka ir /valsts c/ pilsonis.

No liecinieku /Persona V/ un /Persona U/ sniegtajām ziņām izriet, ka transportlīdzekļa /Transportlīdzeklis H/ īpašniece /Persona F/ atvedusi /valsts c/ pilsoņa /Persona B/ pasi Nr./numurs/ un tādējādi noskaidrots, ka aizturētais transportlīdzekļa vadītājs ir /Persona B/, dzimis /Datums BL/, dzīvesvieta /Adrese O/.

Šīs liecībās norādītās ziņas apstiprinās arī ar liecinieces /Persona F/ liecībās norādītajām ziņām, ka /Datums BK/ /Persona B/ telefoniski informējis, ka viņu aizturējuši policijas darbinieki un viņš tikšot vests uz robežsardzes telpām. Kad aizbraukusi uz Valsts Robežsardzes /vieta/ nodaļu, /Persona B/ jau bija izstāstījis, ka viņa īstā pase atrodas viņa dzīvesvietā /adrese/. /Persona B/ iedevis dzīvokļa atslēgas un atvedusi /Persona B/ pasi robežsardzes darbiniekiem.

/Persona B/ kratīšanas laikā izņemta /valsts c/ izdota - pilsoņa pase, vadītāja apliecība, diploms, dzimšanas apliecība, karaklausības biļete uz /Persona B/ vārda un /valsts D/ izdota - uzturēšanās atļauja uz /Persona B/ vārda.

[9.2] Ar /Datums BJ/ Valsts robežsardzes Ekspertīžu dienesta eksperta atzinumu Nr./numurs/ secināts, ka /valsts/ transportlīdzekļa vadītāja apliecība Nr. /Numurs C/ uz /Persona I/ vārda un /valsts/ identitātes karte Nr. /Tālrunis A/ uz /Persona I/ vārda izgatavotas ar strūklas drukas iekārtu (printeri).

Transportlīdzekļa vadītāja apliecība Nr. /Numurs C/ un identitātes karte Nr. /Tālrunis A/ neatbilst noteiktajai formai, un tās nav izgatavotas uzņēmumā, kas nodarbojas ar /valsts/ transportlīdzekļa vadītāja apliecību un identitātes karšu izgatavošanu.

No protokola par nepieciešamo paraugu ņemšanu salīdzinošajai izpētei, daktiloskopiskās kartes, un Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes Starptautiskās sadarbības pārvaldes sniegtajām ziņām secināms, ka /valsts/ kompetentās iestādes nav izsniegušas transportlīdzekļa vadītāja apliecību ar šādu numuru, savukārt identifikācijas karte Nr. /Tālrunis A/ izsniegta citai personai. Par personu /Persona I/ nav atrodamas ziņas /valsts/ datu bāzēs.

Savukārt /valsts c/ pilsoņa /Persona B/ pase Nr./numurs/ atbilst noteikta veida paraugam, un tā atbilstoši noteiktajai formai ir izgatavota uzņēmumā, kas nodarbojas ar /valsts c/ pasu izgatavošanu.

Ar šiem pierādījumiem ir pierādīts, ka /valsts c/ pilsonis /Persona B/ uzdevās par /valsts/ pilsoni /Persona I/ un izmantoja viltotus dokumentus - transportlīdzekļa vadītāja apliecību Nr. /numurs/ un identitātes karti Nr. /Tālrunis A/ uz /Persona I/ vārda.

[9.3] No objektīvās puses dokumenta, kas piešķir tiesības izmantošana vai realizēšana ir aktīva darbība. Ar viltota dokumenta izmantošanu jāsaprot tā uzrādīšana (iesniegšana) valsts institūcijās vai sabiedriskajās organizācijās vai uzņēmumos, kā arī citām personām, uzdodot šādu dokumentu par īstu. Ar viltota dokumenta realizēšanu jāsaprot to jebkāda tālāk nodošana citai personai – pārdodot, dāvinot, apmainot, atdodot kā parādu u.tml.

Viltota dokumenta izmantošana vai realizēšana ir pabeigta ar norādīto darbību izdarīšanas brīdi neatkarīgi no tā, vai ticis sasniegts iecerētais rezultāts (*U.Krastiņš, V.Liholaja. Krimināllikuma komentāri. Trešā daļa (XVII-XXXV nodaļa). Trešais papildinātais izdevums. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2023, 536. lapa*).

No Pilsonības un migrācijas pārvaldes sniegtajām ziņām izriet, ka /Persona B/ nav pieprasījis uzturēšanās atļauju Latvijas Republikā. Ieceļojis Šengenas valstu teritorijā /Datums BH/ uzrādot /valsts c/ pilsoņa pasi ar derīgu vīzu uz 46 dienām. Kopš /Datums BG/ /Persona B/ nav izceļojis no Latvijas.

Tātad vairāk kā piecus gadus /Persona B/ Latvijas Republikā uzturējies ar viltotiem dokumentiem.

Tiesa konstatē, ka ar sprieduma [8] un [9] punktā analizētajos pierādījumos fiksētām ziņām ir pierādīts, ka /Persona B/izdarīja tīšu nodarījumu, kuru raksturo tiešs nodoms. Viņa vaina visā viņam izvirzītajā apsūdzībā ir pierādīta pilnībā, apsūdzētā darbības pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas kvalificētas pareizi un viņš sodāms.

[10] No liecinieka /Persona D/ pirmstiesas kriminālprocesā /Datums BF/ un tiesas sēdē sniegtajām liecībām izriet, ka pirms pieciem gadiem viņam atņemtas autovadītāja tiesības. Viņa draugs /Persona R/ piedāvājis iegadāties

viltotu transportlīdzekļa vadītāja apliecību. /Persona R/ esot paziņa, kurš varot dabūt citā valstī izdotu transportlīdzekļa apliecību. Piedāvājumam piekritis.

/Datums BE/ /Persona R/ aizvedis uz kafejnīcu vagoniņā /Adrese N/, pie /Persona R/ paziņas - /Persona B/, kurš sevi dēvējis par /Persona I/. Kafejnīcas īpašniece esot /Persona B/ sieva.

Ar protokolu par uzrādīšanu atpazīšanai pēc fotogrāfijām pierādīts, ka /Persona D/ atpazinis pēc sejas vaibstiem /Persona B/, par kuru sniedzis liecības.

[10.1] Ar liecinieka /Persona D/ liecībās sniegtajām ziņām pierādīts, ka /Persona B/ teicis, ka varot dabūt dažādu valstu transportlīdzekļa vadītāja apliecības un ID kartes. Ieteicis izvēlēties /valsts/ izdotus dokumentus, jo viņš esot līdzīgs čeham.

/Persona B/ teicis, ka izdevīgāk ir ņemt uzreiz gan identifikācijas karti, gan transportlīdzekļa vadītāja apliecību, par ko jāmaksā 3400*euro*. Dokumenti būšot jāgaida vienu mēnesi, tie būšot reģistrēti /valsts/ datu bāzē, ar visiem nepieciešamajiem datiem. Nekādas problēmas ar izgatavotajiem dokumentiem nebūšot. /Persona B/ jānosūta fotogrāfija un jāsamaksā visa naudas summa.

/Persona B/ teicis, ka daudziem esot šādus dokumentus sagādājis un pārdevis, nevienam nekādas problēmas neesot bijušas. Pēc sarunas /Persona B/ viņam nosūtījis video, kurā bijis redzams, ka ar skeneri tiek pārbaudīta izgatavotā pase un tā neuzrāda nekādas viltojuma pazīmes. Pēc pāris nedēļām informējis /Persona B/, ka iegādāsies /valsts/ datu bāzē reģistrētus dokumentus.

Aiznesis uz kafejnīcu visu naudu 3400 *euro*un atdevis /Persona B/. Pēc pāris dienām nosūtījis viņam savu sejas attēlu, uzņēmis divas dažādas bildes, lai tās atšķirtos. /Persona B/ teicis, ka dokumentus apmēram pēc mēneša atsūtīs pa pastu uz norādīto adresi. Pēc sešām nedēļām saņēmis paziņojumu no pasta, ka atnācis sūtījums. Pastā saņēmis no /vieta/ izsūtītu vēstuli, kurā bija identifikācijas karte un transportlīdzekļa vadītāja apliecība ar viņa fotoattēlu un personu datiem, kurus iepriekš bija nodevis /Persona B/.

/Persona B/ik pa laikam apjautājies, vai nav kāds klients kam nepieciešami dokumenti. Atbildējis, ka nav. /Persona B/ teicis, ja kādam vajagot citas valsts dokumentus, tad lai dodot viņam ziņu.

Tiesas sēdē /Persona D/ apstiprināja liecībās sniegtās ziņas kā patiesas. Tiesa liecinieka /Persona D/ liecības atzīst kā ticamas un pieļaujamas, jo iegūtas Kriminālprocesa likuma noteiktajā kārtībā.

[10.2] Tas, ka /Persona B/ noliedz, ka būtu pārdevis /Persona D/ viltotus dokumentus vērtējama kā izvairīšanās un atbildības. Kā arī aizstāvības pozīcija, ka /Persona D/ viņu aprunā nav ticama, jo ar /Datums BD/ Valsts robežsardzes Ekspertīžu dienesta eksperta atzinumu Nr./numurs/ secināts, ka /valsts/ transportlīdzekļa vadītāja apliecība Nr. /numurs/ uz /Persona P/ vārda un /valsts/ identitātes karte Nr. /numurs/ uz /Persona P/ vārda izgatavotas ar strūklas drukas iekārtu (printeri) tāpat kā /Persona B/ izmantotā viltotā transportlīdzekļa vadītāja apliecība un identitātes karte.

Transportlīdzekļa vadītāja apliecība Nr. /numurs/ un identitātes karte Nr. /numurs/ neatbilst noteiktajai formai, un tās nav izgatavotas uzņēmumā, kas nodarbojas ar /valsts/ transportlīdzekļa vadītāja apliecību un identitātes karšu izgatavošanu.

No cietušās /Persona C/ liecībās sniegtajām ziņām izriet, ka dažkārt dzirdējusi telefona sarunas par dokumentiem, reizēm tās bijušas angļu valodā, kas netieši apstiprina /Persona B/ iesaisti viltotu dokumentu realizēšanā.

[10.3] Saistībā ar ienākumu gūšanu Latvijā /Persona B/ liecinājis, kastrādājis /Persona C/ uzņēmumā /Nosaukums F/ kafejnīcā par direktoru kā /Persona Q/ līdz viņa aizturēšanai. Darbā viņu pieņēmusi /Persona C/. Maksājis nodokļus un dienā tērējis no 200 līdz 300*euro*, mēnesī no 6000 līdz 7000 *euro*. Bez tam, māte /valsts c/ pārdevusi māju un šo naudu pārskaitījusi viņam uz /Persona C/ kontu. No šīs naudas samaksājis /Persona C/ parādus.

No cietušās /Persona C/ liecībām izriet, ka /Persona B/ strādājis vasaras sezonā no /Datums BC/ līdz /Datums BB/ par struktūrvienības vadītāju un saņēmis minimālo algu viņas uzņēmumā /Nosaukums F/. Ziemas periodā atradies bezalgas atvaļinājumā. Pēdējā laikā nekādus naudas līdzekļus uzņēmums nav maksājis, bet /Persona B/ ik pa laikam uzradusies nauda. Kādā brīdī /Persona B/ prasījis naudu viņai, iedevusi viņam savu kredītkarti lietošanai. /Persona B/ esot naudu aizņēmies no vairākiem cilvēkiem. /Persona B/ iepriekš esot tiesāts par naudas līdzekļu izkrāpšanu.

No Valsts ieņēmumu dienesta un /Nosaukums G/ sniegtajām ziņām secināms, ka /Nosaukums F/, kura valdes locekle bija /Persona C/, likvidēts /Datums BA/. Dienestā nav dati par /Persona Q/ kā darba ņēmēju /Datums AZ/, /Datums AY/, /Datums AX/, /Datums AW/, /Datums AV/, /Datums AU/. Tātad legālus ienākumus Latvijā /Persona B/ nav guvis.

No liecinieka /Persona G/ liecībām izriet, ka būdams taksists, sniedzis savus pakalpojumus /Persona B/ un /Persona C/ gandrīz katru dienu. /Persona B/ maksājis skaidrā naudā. /Persona B/ esot strādājis kioskā un sūdzējies, ka nespēj apmaksāt /Persona C/ izdevumus - manikīru, pedikīru, baseina un masāžas pakalpojumus, degvielu, katru dienu pircis pārtiku.

No liecinieces /Persona F/ sniegtajām liecībām izriet, ka /Persona B/ stāstījis, ka dzīvojot ar /Persona C/ iekrājis naudu un tagad viņš no tās dzīvojot. Viņš gribējis atpirkt no /Persona C/ kafejnīcu vagoniņu, kur varētu kaut ko nopelnīt. Tā kā /Persona B/ bijušas visādas problēmas, tad aizdevusi viņam daudz naudas.

Tiesa, ņemot vērā liecinieku un cietušās liecībās norādītās ziņas, secina, ka /Persona B/ ienākumus nav guvis strādājot /Persona C/ kafejnīcā /Nosaukums F/, bet gan bijis iesaistīts viltotu dokumentu apritē - piedāvājot tos iegādāties. Tiesai nav šaubas, ka /Persona D/ samaksājot/Persona B/ 3400 *euro*skaidrā naudā ieguva /valsts/ transportlīdzekļa vadītāja apliecību Nr. /numurs/ uz /Persona P/ vārda un /valsts/ identitātes karti Nr. /numurs/ uz /Persona P/ vārda.

Tiesa konstatē, ka ar sprieduma [10] punktā analizētajos pierādījumos fiksētām ziņām ir pierādīts, ka /Persona B/izdarīja tīšu nodarījumu, kuru raksturo tiešs nodoms. Viņa vaina visā viņam izvirzītajā apsūdzībā ir pierādīta pilnībā, apsūdzētā darbības pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas kvalificētas pareizi un viņš sodāms.

[11] Krimināllikuma 176.panta pirmā daļā paredzēta krimināLatbildība par svešas kustamas mantas nolaupīšanu, ja tā saistīta ar vardarbību vai vardarbības piedraudējumu.

Krimināllikuma 176.panta pirmā daļā paredzētais noziegums apdraud ne tikai cietušās mantiskās intereses, bet arī vienlaikus vērsts pret cietušās veselību vai dzīvību.

[11.1] No /Persona B/ sniegtajās liecībās norādītajām ziņām izriet, ka /Datums Y/ piedāvājis /Persona C/ kopā nosvinēt savu dzimšanas dienu, bet /Persona C/ atteikusies. Aizbraucis pie /Persona C/ /Adrese M/, kur dzīvo /Persona C/.

/Persona B/ liecina, ka prasījis /Persona C/, lai atdod savu mobilo telefonu, kuru bija nopircis uz kredīta, bet dārglietas nav prasījis atdot. /Persona C/ pati esot novilkusi no pirksta gredzenu, paņēmusi no automašīnas arī citas dārglietas un iemetusi tās viņam sejā. Dārglietas, kuras pircis /Persona C/, savācis un izmetis miskastē pie savas mājas. Bijis mutisks konflikts, taču vardarbīgs pret /Persona C/ nav bijis. To, ka /Persona C/ nav draudējis ar nazi, varot apliecināt taksometra vadītājs /Persona G/, kurš sēdējis savā automašīnā. Pēc tam /Persona C/ esot stāstījusi /Persona F/, ka viņš izvilcis nazi un draudējis. Nākamajā dienā palicis /Persona C/ žēl, tādēļ mobilo telefonu atgriezis ar paziņas /Persona O/ palīdzību.

/Persona B/ liecībās norādītās ziņas atzīstamas par ticamām tiktāl, cik tās apstiprinās ar tiesas izmeklēšanā pārbaudītajiem pierādījumiem.

[11.2] Cietušās /Persona C/ liecībās norādītās ziņas apstiprina, ka /Datums AB/ ap plkst.13.00 bijušo dzīvesbiedru un viņu kopīgā bērna tēvu /Persona B/ atvedis pie viņas /Adrese M/, skaidrot attiecības. Paredzot, ka būs konflikts, jo /Persona B/ runājis paaugstinātā tonī, izgājusi ar /Persona B/ pagalmā, lai māte /Persona M/ nedzird sarunu. /Persona B/ bijis alkohola reibumā, to jutusi viņa izelpā.

Ar cietušās /Persona C/ liecībās sniegtajām ziņām pierādīts, ka pagalmā aicinājusi /Persona B/ iziet uz ielu, lai taksists /Persona G/, būtu liecinieks sarunai. Bet /Persona B/ ar savu augumu iespiedis viņu žoga stūrī. /Persona B/ no jakas labās puses kabatas izvilcis aptuveni 20 cm garu nazi ar melnu plastmasas rokturi, pielicis to viņai pie sejas un kakla teicis, ka tagad varot ar viņu izdarīt visu, ko grib, var viņu nogalināt, nepaspēs pat noraustīties. Teicis, ka, ja viņa nebūs ar viņu kopā, tad viņas vispār nebūs. Bija ļoti nobijusies, iedomājusies, ka tādā stāvoklī viņš var nodarīt miesas bojājumus vai pat nogalināt. Uztvērusi tos kā reālus draudus dzīvībai.

Pretēji aizstāvības paustajam viedoklim, ka neviens nav redzējis nazi /Persona B/, ar /Persona C/ liecībām pierādīts, ka /Persona B/ līdzi bija nazis. Viņš turot nazi pie viņas kakla, kliedzis, lai atdod telefonu un dārglietas, kuras viņš dāvinājis. Baidoties par savu dzīvību, ka /Persona B/ varētu ar nazi iedurt, atdevusi mobilo telefonu Iphone 14 1200*euro* vērtībā ar dekoratīvo silikona maciņu baltā krāsā 48 *euro*vērtībā, ar divām SIM kartēm bez vērtības. Teikusi, ka dārglietas atrodas automašīnā, kura novietota pie mājas, ārpus pagalma. /Persona B/ nazi ielicis jakas kabatā un izgājuši uz ielas.

Par šīm /Persona B/ darbībām /Persona C/ vairākas reizes atgādina sarakstē sociālā vietnē Telegram - kāpēc atnāci pie manis ar nazi?, vai mīlestības vadīts cilvēks var pielikt nazi pie kakla?.

No /Persona C/ liecībām izriet, ka ejot uz automašīnu, pie mājas ieraudzījusi taksistu /Persona G/, kura pakalpojumus izmantojusi gan viņa, gan /Persona B/. Jautājusi /Persona G/, kāpēc viņš atvedis pie viņas /Persona

B/ ar nazi. Teikusi, ka /Persona B/ atrodoties pagalmā licis viņai pie kakla nazi. /Persona G/ atbildējis, ka par nazi neko nezin un bijis ļoti uztraucies par šādu situāciju.

/Persona C/ liecībās norādītās ziņas apstiprinās ar liecinieka /Persona G/ liecībās norādītajām ziņām. Viņš kā taksometra vadītājs bieži vedis gan /Persona B/, gan /Persona C/. /Datums AS/ /Persona B/ bijusi dzimšanas diena un brauciena laikā viņš stāstījis, ka aicinājis /Persona C/ kopīgi nosvinēt viņa jubileju, bet /Persona C/ atteikusies. Bijis jūtams, ka /Persona B/ ir lietojis alkoholu. Aizvedis /Persona B/ uz /Persona C/ māju Pļavu ielā. /Persona B/ iegājis mājas pagalmā. Pēc neilga laika iznākusi /Persona C/ un /Persona B/. /Persona C/ pienākusi un teikusi, ka /Persona B/ viņai uzbrucis un draudējis ar nazi. /Persona G/ atbildējis, ka /Persona B/ nazi nav redzējis.

Tiesa /Persona C/ un /Persona G/ liecības atzīst par pieļaujamām un ticamām, jo ir saskanīgas un viena otru papildinošas, tiesa pretrunas tajās nekonstatē.

/Persona C/ liecībās norādītās ziņas apstiprinās ar /Datums AT/ protokolā par liecību pārbaudi uz vietas un fototabulā cietusī /Persona C/ /Adrese L/, norādījusi vietu uz iela, kur /Datums AS/ bija atstājusi savu automašīnu un pa vārtiem iegājusi pagalmā. Pagalmā /Persona C/ parāda, kur /Persona B/ liedza viņai iziet no pagalma un atkāpjoties nonāca pagalma stūrī, kur /Persona B/ turot rokā nazi, to virzīja pie kakla. Kā arī /Persona C/ norāda uz vietu pie mājas durvīm, kur stāvēja taksometrs ar vadītāju /Persona G/.

[11.3] No /Persona C/ liecībās norādītajām ziņām izriet, ka no savas automašīnas /Transportlīdzeklis G/, paņēmusi /Persona E/ pulksteni 169*euro* vērtībā, zelta rokas sprādzi 1000 *euro* vērtībā, baltā zelta gredzenu 450 *euro*, gredzenu ar akmentiņiem 200 *euro*vērtībā un no visa spēka metusi /Persona B/ virzienā, jo bijis bail iet viņam klāt. /Persona B/ salasījis dārglietas un iesēdies taksometrā pie /Persona G/, braucot prom izliecies pa logu un kliedzis - “padauza nosprāgsti, tu vēl nožēlosi”.

Par liecībās norādītajām paņemtām dārglietām /Persona C/ iesniegusi fotogrāfijas, kurās redzama ar nozagtajām dārglietām.

Aizstāve norādīja, ka /Persona B/ gribēja atgūt savas dāvinātās mantas no bijušās saderinātās. Tiesa norāda, ka šādā gadījumā /Persona B/ bija jārisina strīdus jautājums Civillikumā noteiktajā kārtībā nevis ar vardarbības piedraudējumu.

Liecinieks /Persona G/ apstiprinājis ziņas, ka /Persona C/ piegājusi pie savas automašīnas un paņēmusi kaut kādas rotaslietas, nometusi tās zemē, iesitusi /Persona B/ ar roku pa seju un iegājusi atpakaļ mājas pagalmā. Pēc tam /Persona B/ aizvedis uz viņa dzīvesvietu /adrese/.

Tādējādi ar augstāk minētajiem pierādījumiem pierādīts, ka /Persona B/ nolaupīja /Persona C/ piederošās mantas par kopējo vērtību 3067*euro*.

Tiesa uzskata, ka nav nozīmes tam kā iegūtas nolaupītās mantas - dāvinātas vai pirktas, jo tās bija /Persona C/ likumīgā valdījumā.

Tiesa secina, ka mantas nolaupīšana notikusi ar aktīvām, atklātām /Persona B/ darbībām, kas tika vērstas uz mantu likumīgās valdītājas /Persona C/ īpašuma masas samazināšanu un viņai tika nodarīts reāls materiāls zaudējums.

[11.4] Arī liecinieces /Persona F/ liecībās sniegtās ziņas apstiprina faktu, ka /Persona B/ ļoti cerējis /Datums AK/ savu dzimšanas dienu pavadīt kopā ar ģimeni, bet /Persona C/ atteikusies. Tas viņu satracinājis, juties sāpināts. /Persona B/ stāstījis, ka pa dienu bijis pie /Persona C/ un atņēmis viņai mobilo telefonu un dārglietas, kuras esot dāvinājis, tātad šīs mantas pieder viņam. /Persona B/ stāstījis, ka ar taksistu /Persona G/ aizbraucis pie /Persona C/ mātes uz mājām un tur arī atņēmis /Persona C/ telefonu un dārglietas. Parādījis /Persona C/ nazi kabatā un teicis, ka sagriezīšot viņas automašīnai riepas. /Persona C/ esot sākusi kliegt un aizskrējusi pie /Persona G/, kurš gaidījis pie mājas un teikusi, ka /Persona B/ viņai uzbrucis ar nazi. /Persona B/ apgalvojis, ka neesot /Persona C/ draudējis ar nazi, tikai parādījis, ka viņam tas ir kabatā. Zinot /Persona B/ raksturu, pieļauj, ka viņš varētu draudēt ar nazi. /Persona B/ stāstījis, ka /Persona C/ pieprasījis atdot lietas. /Persona B/ izņēmis no kabatas un parādījis mobilo telefonu Iphone baltā krāsā silikona maciņā, kuru bija atņēmis. /Persona C/ telefonu bija nobloķējusi, tādēļ /Persona B/ to nav varējis izmantot un atdevis /Persona C/.

Tiesa secina, ka ar cietušās /Persona C/ un liecinieku /Persona F/ un /Persona G/ liecībās sniegtajām ziņām pierādīts, ka /Persona B/ izmantojot nazi izteica draudus nogalināt, pavēršot nazi pret cietušās kaklu, ja cietusī neatdos mantas, kas atzīstams kā vardarbības piedraudējums.

[11.5] Liecinieks /Persona O/ pirmstiesas procesā liecinājis, ka /Persona B/ kā /Persona I/ pazīst jau divus gadus. Iepazinušies kafejnīcā - vagoniņā parkā pie jūras. /Datums AR/ vasaras beigās, pēc /Persona B/ lūguma taisījis remontu viņa sievas mātes /Persona M/ mājā /Adrese J/.

/Persona J/ un /Persona F/ liecībās norādītās ziņas apstiprina un papildina liecinieka /Persona O/ liecībās norādītās ziņas /Datums R/ mēnesī /Persona B/ atkal piezvanījis un teicis, ka gribot viņu satikt. Satikušies pie

veikala /Nosaukums/ degvielas uzpildes stacijā. /Persona B/ iedevis telefonu Iphone gaišā krāsā bez maciņa. /Persona B/ teicis, ka telefonu esot kādreiz pircis savai sievai, tas maksājot vairāk kā 1000*euro*. Uzspiežot uz podziņām bijis redzams, ka telefons ir bloķēts. /Persona B/ teicis, lai telefonu aizved un atdod /Persona M/, ko arī izdarījis.

/Persona C/ apliecinājusi, ka nolaupīto telefonu /Persona B/ atgriezis aptuveni pēc nedēļas. /Persona B/ rakstījis, ka gribot atdot telefonu, jo viņam tas neesot vajadzīgs. Atbildējusi, ka negrib ar viņu tikties, ka baidās no viņa un, ka negrib ar viņu kontaktēties ne klātienē, ne telefoniski.

Lieciniece /Persona F/ liecinājusi, ka /Datums AQ/ vai vēlāk /Persona B/ dzīvesvietā /adrese/, virtuvē uz letes redzējusi sieviešu rokassprādzi un pulksteni. Pēc aizturēšanas /Persona B/ vairākas reizes lūdzis, lai piezvana /Persona C/ un visu izstāsta. Sazinoties, /Persona J/ izstāstījusi kādas dārglietas /Persona B/ atņēmis. Vācot /Persona B/ mantas atradusi sieviešu gredzenu, nofotografējusi un aizsūtījusi /Persona C/. /Persona C/ atbildējusi, ka tas ir gredzens, kuru /Persona B/ viņai atņēmis. Gredzenu atdevusi /Persona C/.

/Persona C/ apliecinājusi, ka gredzenu 450*euro*vērtībā atguvusi, jo /Persona F/ savācot /Persona B/ mantas dzīvoklī Kuršu laukumā, viņa dzīvesvietā to atradusi un atgriezusi.

Tiesa konstatē, ka ar sprieduma [11] punktā analizētajos pierādījumos fiksētām ziņām ir pierādīts, ka /Persona B/izdarīja tīšu nodarījumu, kuru raksturo tiešs nodoms. Viņa vaina visā viņam izvirzītajā apsūdzībā ir pierādīta pilnībā, apsūdzētā darbības pēc Krimināllikuma 176. panta pirmās daļas kvalificētas pareizi un viņš sodāms.

[12] Krimināllikuma 185.panta pirmā daļā paredzēta krimināltbildība par svešas mantas tīšu iznīcināšanu vai bojāšanu.

Ar mantas bojāšanu tiek nodarīts kaitējums, kura rezultātā mantas lietošanas vērtība samazinās tādā mērā, ka to vairs nevar pilnvērtīgi izmantot pēc mantas nozīmes bez atbilstoša remonta, izlabošanas, atjaunošanas.

[12.1] /Persona B/ liecina, ka /Datums T/ vakarā ap plkst.17.00 vai 18.00 saticies ar /Persona F/, bijuši vairākās kafejnīcās. Pēc tam braukuši pie viņa uz dzīvokli /Adrese I/, kur pavadījuši kopā visu nakti līdz rītam. No rīta ar /Persona F/ aizbraukuši uz kafejnīcu /Nosaukums/.

No /Persona B/ sniegtajās liecībās norādītajām ziņām izriet, ka nākamajā dienā - /Datums AE/ /Persona F/ piezvanījusi /Persona C/ un stāstījusi, ka viņš sabojājis automašīnu /Transportlīdzeklis C/, kuru /Persona C/ bija nopircis. Automašīnai esot bijuši nolauzti sānu spoguļi un divi stikla tīrītāji. /Persona C/ draudējusi un prasījusi naudu 1800*euro*par automašīnas remontu. Bijis gatavs automašīnu saremontēt par saviem līdzekļiem, pie sava meistara, bet /Persona C/ atteikusies. Pēc dažām dienām /Persona C/ viņu baidījusi, ka ziņos policijai.

/Persona B/ liecina, ka zinājis, ka /Persona C/ automašīna stāv /Adrese H/, slēgtā pagalmā, bet /Persona C/ automašīnu nav bojājis, jo tajā dienā bijis visu laiku kopā ar /Persona F/. Uzskata, ka tā nav /Persona C/ automašīna, jo viņš to nopircis /Persona C/ par mātes atsūtīto naudu 5400*euro*.

No cietušās /Persona C/ liecībās sniegtajām ziņām izriet, ka naktī pēc strīda, t.i. no /Datums AP/ uz /Datums AO/, tikusi sabojāta viņas automašīna /Transportlīdzeklis F/, ar valsts reģistrācijas numuru /Transportlīdzeklis E/. Uzskata, ka to izdarījis /Persona B/. Automašīnu /Transportlīdzeklis C/, ar valsts reģistrācijas numur /Transportlīdzeklis E/, bija iegādājusies /Datums AN/ autoveikalā /Nosaukums E/ par 7500*euro*. Kā pirmo iemaksu atdevusi savu automašīnu /Transportlīdzeklis D/, bet atlikušo daļu 4000*euro*samaksājusi no saviem līdzekļiem, ko apliecina Swedbank bankas izdruka par skaidras naudas izņemšanu no /Datums AM/ līdz /Datums AL/ /Nosaukums D/ bankomātā.

Kā apstiprina Ceļu satiksmes direkcijas izziņa no datu bāzes, tad sākotnēji automašīna reģistrēta uz mātes /Persona M/ vārda, bet pēc tam uz /Persona C/ vārda.

Ar cietušās /Persona C/ liecībās un fotogrāfijās sniegtajām ziņām pierādīts, ka automašīnu /Adrese G/ slēgtā pagalmā novietojusi /Datums AK/ ap plkst.18.00. Teritorija ir slēgta, taču /Persona B/ ir zināms pagalma vārtu kods. /Datums AE/ ap plkst.8.52 pazvanījis mājas /Adrese F/ saimnieks un informējis, ka viņas automašīnai /Transportlīdzeklis C/ salauzti spoguļi un nolauztas logu slotiņas. Bija nolauzts aizmugurējais loga tīrītāja kāts 10*euro* vērtībā un slotiņa 7 *euro* vērtībā, kas atradās blakus automašīnai uz zemes, sabojāti abi sānu atpakaļskata spoguļi ar mehānismu, katrs 300 *euro* vērtībā, sānu spoguļa korpusi katrs 80 *euro* vērtībā, un saliekts priekšējā vējstikla loga tīrītāja kāts 60 *euro* vērtībā un slotiņa 55 *euro* vērtībā vadītāja pusē.

/Persona C/ liecina, ka plkst.8.55 zvanījusi /Persona G/, lai noskaidrotu, vai pa nakti nav vedis /Persona B/ uz /Adrese E/. /Persona G/ esot stāstījis, ka /Datums AJ/ pa dienu vadājis /Persona B/ pa /vieta/, jo meklējis /Persona C/ automašīnu, lai sadurtu riepas. /Persona G/ centies atrunāt tā rīkoties.

Liecinieks /Persona G/ apliecina, ka /Datums AA/ viņam zvanījusi /Persona C/ un jautājusi, vai viņš ir vedis /Persona B/ uz viņas dzīvesvietu un piedalījies mašīnas bojāšanā. Atbildējis, ka /Persona B/ nav vedis ne vakarā, ne naktī, ne no rīta un par viņas automašīnas bojāšanu nekas nav zināms. /Datums AB/ /Persona B/ bijis ļoti dusmīgs uz /Persona C/. /Persona B/ teicis, ka atradīšot viņas automašīnu un sagriezīšot tai riepas. Norādījis, lai tā nedara.

No /Persona C/ un /Persona F/ liecībās sniegtajām ziņām un mobilā telefona sarakstē starp /Persona C/ un /Persona F/ pierādīts, ka /Datums D/ rītā /Persona C/ telefonā atsūtījusi ziņu - vai /Persona F/ vedusi /Persona B/ uz /Adrese D/ sabojāt automašīnu. /Persona F/ atbildējusi, ka nav vedusi. Tad pēc 10-15 minūtēm /Persona F/ lūgusi, lai neraksta iesniegumu Valsts policijai, jo /Persona B/ samaksāšot nodarītos zaudējumus automašīnai.

/Datums AI/ /Persona C/ jautājusi /Persona F/, kad /Persona B/ plāno apmaksāt automašīnas remontu. Un /Persona F/ atbildējusi ka viņai tādas naudas nav un arī /Persona B/ naudas nav. /Persona B/ bijis satraucies par to, ka Latvijā atrodas nelikumīgi. Stāstījis /Persona F/, ka ir /valsts/ pilsonis un viņu var izraidīt. Lai arī /Persona B/ apgalvojis, ka neesot automašīnu sabojājis, viņš gribējis aizvest salabot automašīnu.

/Persona F/ savās liecībās pieļauj, ka /Persona B/ varētu /Persona C/ tīši sabojāt automašīnu, jo redzējusi /Persona B/ dažādās situācijās, redzējusi viņa agresijas izpausmes un dzirdējusi viņa izteiktos draudus, ko viņš darīšot ar /Persona C/ un viņas mantām.

No mobilā telefona sarakstes sociālā tīklā Telegram secināms, ka /Persona B/ piekrīt visu izlabot un nodot automašīnu remontā savam meistaram, bet 1800*euro* par remontu nemaksās.

/Persona B/ apstiprina, ka tā esot bijusi viņa mežonīgā reakcija, jo bijis greizsirdīgs un tas padarījis vājprātīgu.

/Persona C/ liecībās apliecina, ka pēc automašīnas sabojāšanas viņai zvanījis gan /Persona B/, gan viņa draudzene /Persona F/ un lūguši, lai neinformē policiju, ka samaksāšot nodarītos zaudējumus. Automašīnas remonta tāmi sastādījis uzticams meistars, negribējusi automašīnu uzticēt /Persona B/ meistaram. /Persona F/ esot darījusi visu iespējamo, lai /Persona B/ samaksātu par remontu. Tāpēc tik novēloti /Datums AH/ par notikušo informējusi policiju.

Aizstāvība norādīja, ka kriminālprocesā nav iegūts neviens tiešs pierādījums, kas pierādītu, ka /Persona B/ tīši sabojāja /Persona C/ transportlīdzekļa detaļas.

Tiesa atzīst, ka visi pārbaudītie pierādījumi ir attiecināmi, pieļaujami un ticami. Tie viens otru papildina, nav savstarpēji pretrunīgi. Gan /Persona G/, gan /Persona F/ mutiski centušies atturēt /Persona B/ no nodoma sabojāt /Persona C/ automašīnu.

Lai arī kriminālprocesā nav iegūti tieši pierādījumi /Persona B/ darbībām, tiesa secina, ka ar šajā sprieduma punktā pārbaudīto netiešo pierādījumu kopums nerada saprātīgas šaubas un ir pierādīts, ka tieši /Persona B/ sabojāja /Persona C/ piederošo automašīnu /Transportlīdzeklis C/.

Tiesa norāda, ka tieši pierādījumu vērtēšana kopumā un savstarpējā saistībā sniedz pilnīgu izpratni par lietas faktiskajiem apstākļiem.

[12.2] Tiesa netic /Persona B/ liecībām, ka viņš bijis kopā ar draudzeni /Persona F/ un tāpēc nevarēja sabojāt automašīnu.

No liecinieces /Persona F/ liecībās norādītajām ziņām izriet, ka pa dienu /Datums AB/, ar savu automašīnu /Transportlīdzeklis B/, ar valsts reģistrācijas numuru /Transportlīdzeklis A/, braukusi uz darbu /vieta/, kad piezvanījis /Persona B/. Viņš bijis sadrūmis, bijusī dzīvesbiedre un bērni neesot apsveikuši dzimšanas dienā, atsakoties to nosvinēt, savā dzīvesvietā lietojis alkoholu.

Nākamā saruna bijusi ap plkst.16.00, kad /Persona B/ gribējis satikties.

Ap plkst.20.00 braukusi tikties ar /Persona B/ kafejnīcā /nosaukums/ /Adrese C/. Tā kā kafejnīcai beidzies darba laiks, bet /Persona B/ vēl gribējis iedzert, tad aizbraukuši uz degvielas uzpildes staciju /Nosaukums/, pie veikala /Nosaukums/, /vieta/. /Persona B/ nopircis vīnu un automašīnā dzēris, sūdzējies par attiecībām ar /Persona C/. Gribējusi viņu vest uz mājām /adrese/, bet /Persona B/ palicis agresīvs, sitis ar dūri pa automašīnas paneli, pārmetis, ka viņa negribot viņu uzklausīt. Iebraukusi veikala /Nosaukums/ stāvvietā un likusi viņam izkāpt no automašīnas. /Persona B/ izkāpis no automašīnas, aizcirtis durvis un devies prom, bet pati braukusi uz /vieta/.

Pa ceļam, ap plkst.21.30 zvanījusi /Persona B/ un teikusi, lai viņš iet mājās un nedara nekādas muļķības. Pēc /Persona B/ lūguma atbraukusi atpakaļ uz /vieta/, bet /Persona B/ jau bijis savā dzīvesvietā /adrese/. /Persona B/ dzēris vīnu un turpinājis sūdzēties par savu neizdevušos dzīvi. Ap plkst.22.30 teikusi, ka ir nogurusi un dosies mājās. /Persona B/ atkal sadusmojies. Braukusi mājās uz /vieta/, kad pa ceļam atkal ap plkst. 23.58 piezvanījis /Persona B/ un atvainojies par savu uzvedību.

/Persona F/ apliecina, ka naktī no /Datums AG/ uz /Datums AF/ nav bijusi kopā ar /Persona B/. Tikušies nākamajā rītā /Datums AE/ pirms plkst.09.00 kafejnīcā. Ap to laiku /Persona C/ sākusi rakstīt īsziņas un jautājusi,

vai naktī esot vedusi /Persona B/ bojāt viņas automašīnu.

Tiesa atzīst /Persona F/ liecības par pieļaujamām un ticamām, jo no /Nosaukums C/ sniegtās informācijas Nr./IBAN C/-/Numurs/ secināms, ka /Persona F/ reģistrēts numurs Nr./Tālrunis L/, kas no /Datums AD/ plkst.23.59 līdz /Datums AC/ plkst.07.49 atradies bāzes stacijas /adrese/ apkārtnē. /Persona F/ sazinājusies ar /Persona B/, kurš izmantojis telefona numuru /Tālrunis K/ /Datums AB/ plkst.15.15 un plkst.23.57, /Datums AA/ plkst.01.21.

/Persona F/ liecību patiesumu pierāda arī Valsts policijas vecākā inspektora /Persona N/ ziņojumā un videokameru (numuru lasītāju) ierakstos fiksētās ziņas par automašīnu /Transportlīdzeklis B/, ar valsts reģistrācijas numuru /Transportlīdzeklis A/. Secināms, ka /Persona F/ /Datums Y/ plkst.19.54 iebrukusi /vieta/ un plkst.20.06 devusies uz /adrese/ Plkst.20.21 no /vieta/ braukusi uz /vieta/, pēc tam plkst.21.19 no /vieta/ devusies prom no /vieta/ uz /vieta/. Pēc neilga brīža ap plkst.21.39 atgriezusies /vieta/, kur pavadījusi apmēram divas stundas kopā /Persona B/, par ko liecina. /Datums Z/ ap plkst.00.20 izbraukusi no /vieta/ virzienā uz /vieta/ un /vieta/ atgriezusies tikai no rīta aplkst.07.54.

Arī šis pārbaudītais pierādījums netieši pierāda, ka /Datums Y/ laika posmā no plkst.21.19 līdz plkst.21.39/Persona B/ nebija kopā ar /Persona F/. Viņš no veikala /Nosaukums/ stāvlaukuma, kā to liecina /Persona F/, kad izkāpa no viņas automašīnas, devās uz savu dzīvesvietu /adrese/ Šajā ceļa posmā atrodas /Adrese B/ pagalms, kur būdams sadusmojies, sabojāja /Persona C/ automašīnu.

Tādējādi tiesa ārpus saprātīgām šaubām konstatē, ka ar sprieduma [12] punktā analizētajos pierādījumos fiksētām ziņām ir pierādīts, ka /Persona B/izdarīja tīšu nodarījumu, kuru raksturo tiešs nodoms. Viņa vaina visā viņam izvirzītajā apsūdzībā ir pierādīta pilnībā, apsūdzētā darbības pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas kvalificētas pareizi un viņš sodāms.

[13] Krimināllikuma 132.[1] panta otrā daļā paredzēta krimināltbildība par vairākkārtēju vai ilgstošu citas personas izsekošanu, novērošanu, draudu izteikšanu šai personai vai nevēlamu saziņu ar šo personu, ja tai ir bijis pamats baidīties par savu vai savu tuvinieku drošību pret personu, ar kuru noziedzīgā nodarījuma izdarītājs ir vai ir bijis pastāvīgās intīmās attiecībās.

/Persona B/ apsūdzēts par vairākkārtēju draudu izteikšanu un nevēlamu saziņu ar /Persona C/.

Šī noziedzīgā nodarījuma sastāvs ir formāls un tas ir pabeigts ar draudu izpaušanas un nevēlamas saziņas brīdi.

Par to, vai draudi bijuši reāli, izlemj tiesa, ņemot vērā gan faktiskos apstākļus, gan arī cietušā psihisko attieksmi pret izteiktajiem draudiem (*Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta /Datums X/ lēmums lietā Nr. SKK-288/2013, Krimināllieta Nr.11092185908*).

[13.1] No /Persona C/ liecībās, /Datums B/ transportlīdzekļa /Transportlīdzeklis B/ kratīšanas protokola un /Datums W/ apskates protokola izriet, ka kratīšanas laikā izņemtas septiņas A4 formāta lapas ar fotoattēliem, kur uz trīs lapām redzama /Persona C/, uz četrām lapām viņas māte /Persona M/.

No /Persona F/ liecībās sniegtajām ziņām izriet, ka ar viņas automašīnu /Transportlīdzeklis B/ braukuši uz /adrese/ pie gaišreģes, jo /Persona B/ gribējis panākt, lai /Persona C/ uzliek lāstu un viņa atgrieztos pie viņa. /Persona B/ gribējis, lai /Persona L/ saslimst un viņš būtu vienīgais, kas par viņu parūpētos.

/Persona B/ apliecina, ka šīs fotogrāfijas izgatavojis, lai parādītu kādai sievietei, kas nodarbojas ar vārdošanu.

Lieciniece /Persona F/ liecinājusi, ka /Datums V/ /Persona B/ uzvedība bijusi dīvaina un neadekvāta. Viņš bijis pārliecināts, ka /Persona C/ tiekas ar kādu vīrieti, tāpēc visādos veidos centies to uzzināt un atriebties. Par /Persona C/ iznīcināšanu un atriebību, /Persona B/ runājis vairākas reizes dienā. Kad /Persona C/ ar viņu nav komunicējusi, palicis agresīvs, kliedzis, nolādējis /Persona C/ un visu laiku atkārtojis, ka viņš to tā nevarot atstāt. Mēģinājis visādos veidos ar /Persona C/ sazināties, braukājis ar automašīnu un meklējis, kur ir viņas automašīna, lai zinātu, kur viņa atrodas.

Tiesa atzīst, ka ar /Persona F/ liecībās norādītajām ziņām un saraksti sociālā tīklā /Nosaukums/ pierādīts, ka /Persona B/ bija greizsirdīgs, dusmīgs par to, ka /Persona C/ pārtraukusi pastāvīgās intīmās attiecības un nevēlējās ar viņu sazināties un atjaunot attiecības.

[13.2] No cietušās /Persona C/ sniegtajām liecībām izriet, ka jau kopdzīves laikā /Persona B/ bijis agresīvs, mēģinājis viņu žņaugt. Pret savu bērnu /Persona B/ bijis bezatbildīgs, jo nedomāja kā bērns jūtas. /Persona B/ kopš /Datums Q/ viņai dažādos veidos izteicis draudus morāli pazemojot, iebiedējot un fiziski draudot. No /Persona B/ saņēmusi ziņas, ne mazāk kā 129, no dažādiem telefona numuriem aplikācijās /Nosaukums B/, /Nosaukums/, kā arī sūtījis īsziņas un zvanījis. /Persona B/ lietojis mobilo telefonu ar Nr./Tālrunis K/. Telefona numurus vairākkārt mainījis un sazinājies arī pa tālruņa numuriem – /Tālrunis J/, /Tālrunis I/, /Tālrunis H/, /Tālrunis G/, /Tālrunis F/,

/Tālrunis E/, /Tālrunis D/. Ziņās norādījis, ka bijis pie zīlnieces un /Persona C/ pēc mēneša mirs. Ziņās izteicis dažādus draudus gan viņai, gan viņas mātei un dēlam. Izteicis draudus izrēķināties ar viņas vecāko dēlu /Persona K/, nodedzināt mātes māju, ielauzt /Persona C/ galvu, sasist automašīnu, ko vienreiz jau ir izdarījis. Tāpēc ir pamatotas bailes, ka draudi var tikt realizēti.

Lai arī /Persona B/ savās liecībās noliedz, ka telefona numuri, no kuriem /Persona C/ sūtītas ziņas, nekad nav bijuši viņa lietošanā, sazinoties ar /Persona C/ nekad nav izmantojis vairākus telefona numurus, nekad /Persona C/ nekādus draudus nav sūtījis, bet zvanījis, lai parunātu ar savu meitu, tiesa konstatē pretējo.

Ar /Nosaukums B/ sniegto informāciju un /Datums U/ apskates protokolā norādītajām ziņām pierādīts, ka /Persona C/ laika posmā no /Datums T/ līdz /Datums S/ saņēmusi vairākus zvanus un īsziņas no /Persona B/ lietošanā esošā mobilā telefona, kurā bija ievietotas priekšapmaksas sarunu kartes, kuras aktivizētas /Datums R/ mēnesī ik pēc neilga laika.

No iesnieguma protokolam pievienotajām mobilā telefona sarakstes sociālā tīklā Telegram izdrukām konstatējams, ka /Persona B/, kurš sarakstē tiek dēvēts par /Persona I/, vairākkārt tiek izteikti dažādi draudi /Persona C/. /Persona B/ rakstījis no dažādiem telefona numuriem /Tālrunis C/ un /Tālrunis B/.

/Persona B/ izteicis draudus /Persona C/ – tu slimosi ar vēzi, gaidi atriebību, tu mirsi maita, atvadies no bērniem, tavs skaistums var izzust un visa tava nauda var pazust. Sarunās paziņas, kas uzlauzīs visus /Persona C/ sociālo tīklu kontus, bankas kontu un no tā noņems naudu. Šie cilvēki esot profesionāļi un nepieskaroties spēs radīt ciešanas.

Tiesa atzīst, ka /Persona B/ izteiktie draudi vērtējami kā /Persona C/ iebiedēšana, solījums nodarīt ļaunu, izteikti ar mērķi likt viņai baidīties par savu drošību.

[13.3] No /Persona J/ liecībām izriet, ka viņa bloķējusi /Persona B/ telefona numurus, lai viņš nevar ar viņu sazināties, bet /Persona B/ nomainījis numuru un atkal sūtījis ziņas un zvanījis.

Kratīšanas laikā no /Persona F/ automašīnas/Transportlīdzeklis B/, ar valsts reģistrācijas numuru /Transportlīdzeklis A/,izņemta SIM karte /IBAN B/, kas atgriezta /Persona F/.

/Persona B/ liecinājis, ka viņam par SIM karti nekas neesot zināms.

Taču no liecinieces /Persona F/ liecībām izriet, ka SIM karti iegādājusies, lai to varētu lietot/Persona B/, jo /Persona C/ bija nobloķējusi /Persona B/ numuru, tādēļ vajadzēja jaunu karti. Pēc /Datums Q/ /Persona B/ bieži pircis Zelta zivtiņas priekšapmaksas kartes, lai sazinātos ar /Persona C/, jo viņa /Persona B/ numuru regulāri bloķējusi, nav vēlējusies ar viņu kontaktēties.

Tiesa secina, ka /Persona C/ vairākkārt bloķējot /Persona B/ telefona numurus nepārprotami paudusi savu attieksmi, ka nevēlas saziņu ar /Persona B/, un viņam tas bija saprotams, jo iegūstot jaunu priekšapmaksas karti atkal centies sazināties ar /Persona C/.

Cietusī /Persona C/ liecinājusi, ka /Datums P/ /Persona B/ nosūtījis vairākas draudu ziņas. Tā kā baidījusies no /Persona B/ un viņa izteiktajiem draudiem, tad /Datums O/ vērsusies tiesā ar pieteikumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību no /Persona I/. Par savas ģimenes drošību baidās joprojām.

No analizētajiem pierādījumiem secināms, ka /Persona C/ bija pamats baidīties par savu un savu tuvinieku drošību, jo /Persona B/ bija sabojājis automašīnu, pielietojot vardarbību nolaupījis mantas.

/Persona B/ darbības raksturo tiešs nodoms iedvest bailes /Persona C/, lai viņa atjaunotu attiecības ar /Persona B/.

Tiesa atzīst sprieduma [13] punktā izvērtētos pierādījumus par pieļaujamiem un ticamiem, un secina, ka ar tajos norādītajām ziņām par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā ir pierādīts, ka /Persona B/ izdarīja vairākkārtēju draudu izteikšanu un nevēlamu saziņu ar /Persona C/, kurai bija pamats baidīties par savu un tuvinieku drošību./Persona B/izdarīja tīšu nodarījumu, kuru raksturo tiešs nodoms. Viņa vaina visā viņam izvirzītajā apsūdzībā ir pierādīta pilnībā, apsūdzētā darbības pēc Krimināllikuma 132.[1] panta otrās daļas kvalificētas pareizi un viņš sodāms.

[14] Nosakot apsūdzētam sodu, tiesa vadās no Krimināllikuma 35. un 46.panta, tas ir, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, apsūdzētā personību, viņa atbildību ietekmējošos apstākļus.

Nosakot sodu /Persona B/, tā veidam un apmēram jābūt tādam, lai tiktu sasniegts soda mērķis.

Krimināllikuma 35.panta otrā daļa nosaka, ka soda mērķis ir aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziegumu, resocializēt personu un panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

[15] Krimināllikuma 46.panta otrajā daļā noteikts, ka nosakot soda veidu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.

[15.1] Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu apsūdzētais /Persona B/ izdarījis četrus mazāk smagus noziegumus pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas, 185. panta pirmās daļas, 132.[1]panta otrās daļas, un saskaņā ar Krimināllikuma 7. panta ceturto daļu vienu smagu noziegumu pēc Krimināllikuma 176. panta pirmās daļas.

Izvērtējot noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, tiesa ņem vērā, ka /Persona B/ izdarītie noziedzīgie nodarījumi pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas vērsti pret pārvaldības kārtību dokumentu izstrādāšanas, noformēšanas un aprites sfērā. /Persona B/, vairāk kā piecus gadus nelegāli uzturoties Latvijas Republikā, pats izmantojot viltotus dokumentus – identitātes apliecību un vadītāja apliecību, kā arī realizējot viltotus dokumentus,veicinājis šādu dokumentu nelikumīgu izstrādāšanu un apriti, kā arī slēpis savu identitāti. Šādu darbību rezultātā viņa meitai kā tēvs reģistrēts /Persona H/ nevis /Persona B/.

/Persona B/ izdarītie noziedzīgie nodarījumi pēc Krimināllikuma 176. panta pirmās daļas un 185. panta pirmās daļas apdraud Latvijas Republikas Satversmē noteiktās pamatvērtībascitas personas īpašumu, izdarot laupīšanu tika apdraudēta cietušās veselība un dzīvība, jo /Persona B/ izteiktā gatavībā pielietot vardarbību tika izmantots nazis. Noziegumi izdarīti pret cietušo, ar kuru bija ģimenes attiecības. Tādējādi /Persona B/ darbības raksturo paaugstināta bīstamība.

/Persona B/ izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma132.[1]panta otrās daļas apdraudēja cietušās drošību – būt pasargātai no uzmācīgas komunikācijas un miera traucēšanas, izmantojot saziņā mobilo telefonu.

[15.2] Pārbaudot /Persona B/ personu raksturojošos datus, konstatēts, ka Latvijas Republikā viņš agrāk nav sodīts.

Patstāvīga dzīvesvieta /Persona B/ Latvijas Republikā nav, viņš ir /valsts c/ pilsonis.

/Datums N/ notiesāts /valsts E/ ar brīvības atņemšanu uz 6 gadiem.

/Persona B/apgādībā ir nepilngadīga meita.

/Datums M/ sodīts par trīs administratīvo pārkāpumu izdarīšanu, /Datums L/ sodīts par uzturēšanās nosacījumu pārkāpšanu.

No Valsts ieņēmumu dienesta sniegtās informācijas secināms, ka /Persona B/ legālus ienākumus Latvijas Republikā nav guvis. /Persona B/ tiesas sēdē norādīja, ka viņa ikmēneša ienākumi ir 6000*euro*, taču nespēja ticami izskaidrot to iegūšanas veidu.

[15.3] Izvērtējot apsūdzētā /Persona B/ izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturu, neilgā laika posmā izdarīti pieci noziedzīgi nodarījumi, kā arī ņemot vērā apsūdzētā personību, noziegumu izdarīšanas apstākļus, tiesa atzīst, ka /Persona B/ piemērojamais sods, kas vislabāk sasniegtu soda mērķi konkrētajā gadījumā ir reāla brīvības atņemšana.

Tiesa secina, ka vieglāki soda veidi nespētu atturēt /Persona B/no jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, nebūs pietiekami audzinoši un likumā norādītais soda mērķis netiks sasniegts.

Krimināllikuma 46.panta ceturtā daļa nosaka, ka brīvības atņemšanas sodu par mazāk smagu noziegumu piemēro, ja soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no attiecīgā panta sankcijā paredzētajiem vieglāka soda veidiem.

Tiesa uzskata, ka nav iespējams /Persona B/m pēc Krimināllikuma 275.panta pirmās daļas, 185. panta pirmās daļas un 132.[1] panta otrās daļas piemērot kādu no alternatīviem sodu veidiem, jo tas konkrētajā gadījumā absolūti neveicinās soda ģenerālās prevencijas uzdevuma izpildi, un nenostiprinās ne tikai apsūdzētā, bet arī citu personu pārliecību par nepieciešamību pildīt likumus un atturēties no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

[15.4] Krimināllikuma 43. panta pirmā daļa nosaka, ka citas valsts pilsoni vai personu, kurai ir pastāvīgās uzturēšanās atļauja citā valstī, var izraidīt no Latvijas Republikas, ja tiesa atzīst, ka, ievērojot lietas apstākļus un vainīgā personību, nav pieļaujama viņa atrašanās Latvijas Republikā.

Ņemot vērā, ka /Persona B/ ir Azerbaidžānas Republikas pilsonis, kuram bija izsniegta uzturēšanās atļauja Ukrainas Republikā, bet kurš vairākus gadus nelikumīgi uzturas Latvijas Republikā, izdarījis piecus noziedzīgus nodarījumus – divus noziegumus pret personu, ar kuru bija tuvas intīmas attiecības, piedraudot tai ar vardarbību, un divus noziegumus izdarījis apdraudot valsts pārvaldības kārtību dokumentu izstrādāšanas un izmantošanas sfērā, tad par Krimināllikuma 275. panta pirmajā daļā, 132.[1]panta otrajā daļā un 176. panta pirmajā daļā paredzētiem noziegumiem /Persona B/ kopā ar brīvības atņemšanas sodu piemērojams papildsods - izraidīšana no Latvijas Republikas.

[16] Tiesa nosakot soda mēru ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus, kā to nosaka Krimināllikuma 46. panta trešā daļa.

Nosakot sodu, tiesa ņem vērā arī Augstākās tiesas nolēmumos izteiktās atziņas, ka nesamērīgi mīksta soda noteikšana, nesasniegs soda mērķi – sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, jo šādā gadījumā vainīgā persona netiks pakļauta soda piespiedu ietekmei un ar to saistītajiem ierobežojumiem tādā mērā, kas atbilstu izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturam un radītajam kaitējumam. Šādas situācijas neveicina arī soda prevencijas uzdevuma izpildi, jo nenostiprina ne vainīgās personas, ne citu personu pārliecību par nepieciešamību pildīt likumus un atturēties no noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas (*Augstākās tiesas Senāta 2011.gada 8.jūnija lēmumu lietā Nr.SKK-24/2011, Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2014.gada 30.septembra lēmumu lietā Nr. SKK-306/2014*).

Nesodāmības vai nepietiekami soda piemērošanas gadījumā šāda veida noziegumi bieži iegūst atkārtotības raksturu. Sodītās personas un citas personas pretēji likumā noteiktajam soda mērķim iegūst pārliecību, ka, veicot prettiesiskas darbības un izciešot vieglu sodu, var izdarīt un var turpināt izdarīt šādus noziegumus.

Tiesa atzīst, ka atbildību pastiprinoša apstākļa esamība ir pamats bargāka soda piemērošanai salīdzinājumā ar sodu, kāds būtu piespriežams, šādus apstākļus nekonstatējot, un atbildību pastiprinošo apstākļu esamība pati par sevi liedz tiesai noteikt panta sankcijā paredzēto minimālo sodu.

/Persona B/ saskaņā ar Krimināllikuma 47. pantu, tiesa Krimināllikuma 275. panta pirmā daļānoziedzīgā nodarījumā Nr.1, 185. panta pirmā daļā, 132.[1]panta otrā daļā un 176. panta pirmā daļā paredzēto noziegumu izdarīšanā atbildību mīkstinošus apstākļus nekonstatē.

Par /Persona B/ atbildību pastiprinošu apstākli, saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 11. punktu tiesa neatzīst, to, ka noziedzīgs nodarījums pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas izdarīts mantkārīgu tieksmju dēļ, jo tas ir Krimināllikuma 275. panta otrās daļas kvalificējošais apstāklis.

Nekonstatējot atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus, brīvības atņemšanas sods par noziedzīgo nodarījumu Nr. 1 pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas nosakāms uz 4 (četriem) mēnešiem, nosakot ieceļošanas aizliegumu uz 4 (četriem) gadiem.

Par /Persona B/ atbildību pastiprinošu apstākli, saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 12. un 15.punktu tiesa atzīst, to, ka noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 176. panta pirmās daļas izdarīts alkohola ietekmē, jo par to liecina /Persona C/ un /Persona G/, un pret personu, ar kuru/Persona B/ bija pastāvīgās intīmās attiecībās.

Nekonstatējot atbildību mīkstinošus apstākļus, bet konstatējot divus atbildību pastiprinošus apstākļus, brīvības atņemšanas sods par noziedzīgo nodarījumu Nr. 2 pēc Krimināllikuma 176. panta pirmās daļas nosakāms uz 10 (desmit) mēnešiem, nosakot ieceļošanas aizliegumu uz 4 (četriem) gadiem.

Par /Persona B/ atbildību pastiprinošu apstākli, saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 12. punktu tiesa atzīst, to, ka noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas izdarīts alkohola ietekmē, jo par to liecina /Persona F/. Tā kā tiesas sēdē apsūdzētais /Persona B/ pirms sniegt liecību netika brīdināts par iespējamām sekām sniedzot apzināti nepatiesu liecību, tad tiesa nevar atzīt par atbildību pastiprinošu apstākli saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 17. punktu to, ka /Persona B/s sniedzis apzināti nepatiesu liecību.

Nekonstatējot atbildību mīkstinošus apstākļus, bet konstatējot vienu atbildību pastiprinošu apstākli, brīvības atņemšanas sods par noziedzīgo nodarījumu Nr. 3 pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas nosakāms uz 5 (pieciem) mēnešiem.

Noziedzīgā nodarījuma pēc Krimināllikuma 132.[1]panta otrās daļas izdarīšanā tiesa nekonstatē ne atbildību mīkstinošus, ne pastiprinošus apstākļus, tāpēc brīvības atņemšanas sods nosakāms uz 9 (deviņiem) mēnešiem, nosakot ieceļošanas aizliegumu uz 4 (četriem) gadiem.

Par /Persona B/ atbildību mīkstinošu apstākli, saskaņā ar Krimināllikuma 47. panta otro daļu, tiesa atzīst to, ka viņš izdarītajā pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas par viltotu dokumentu izmantošanu vaļsirdīgi atzinies un nožēlo izdarīto. Atbildību pastiprinošus apstākļus tiesa nekonstatē, tāpēc sods nosakāms kā īslaicīga brīvības atņemšana uz 2 (diviem) mēnešiem, nosakot ieceļošanas aizliegumu uz 3 (trīs) gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo un trešo daļu, pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, /Persona B/m piespriestie sodi daļēji saskaitāmi, jo noziedzīgu nodarījumu kopību veido viens smags noziegums un četri mazāk smagi noziegumi.

[17] Saskaņā ar Krimināllikuma 52. panta ceturto un piekto daļu /Persona B/brīvības atņemšanas soda izciešanas termiņā ieskaitāms aizturēšanā un apcietinājumā pavadītais laiks no /Datums B/ līdz dienai, kad

spriedums stāsies likumīgā spēkā.

[18] Pirmstiesas kriminālprocesā ar izmeklēšanas tiesneša lēmumu /Datums I/ /Persona B/ piemērots drošības līdzeklis apcietinājums, kas ar Kurzemes apgabaltiesas tiesneses /Datums H/, izmeklēšanas tiesneša /Datums G/, /Datums F/, /Datums E/ lēmumiem atstāts negrozīts.

Ņemot vērā, ka apcietinājuma piemērošanas pamats un apstākļi nav mainījušies, ar šo spriedumu apsūdzētajam tiek noteikts brīvības atņemšanas sods, tad saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 272.panta ceturto daļu, piemērotais drošības līdzeklis apcietinājums atstājams negrozīts līdz spriedums stāsies likumīgā spēkā.

[19] Kriminālprocesa likuma 1. pantā paredzētā mērķa sasniegšanai likums ir noteicis pamatprincipus, tajā skaitā tiesības uz kompensāciju par radīto kaitējumu, un tas ir viens no krimināltiesisko attiecību noregulējuma elementiem.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 350. pantu cietušajai pienākas atlīdzība par noziedzīga nodarījuma rezultātā radītā kaitējuma atlīdzināšanu.

[19.1] Cietusī kriminālprocesā pieteikusi materiālā kaitējuma kompensāciju par nolaupītajām un neatgūtajām mantām 1417 *euro* apmērā – par mobilā tālruņa maku 48 *euro*vērtībā, rokas pulksteni /Persona E/ 169*euro* vērtībā, rokas ķēdīti ar baltiem akmeņiem 1000 *euro* vērtībā, gredzenu ar baltu akmeni 200 *euro* vērtībā.

Cietusī kriminālprocesā pieteikusi materiālā kaitējuma kompensāciju par transportlīdzekļa sabojāto detaļu nomaiņu un remontu 1874,68 *euro*apmērā, ko apliecina /Nosaukums A/ /Datums D/ tāme par izmaksām. Cietusī tāmi apmaksājusi /Datums C/ sākumā skaidrā naudā, bet maksājumu apliecinošu dokumentu nav saglabājusi.

Ievērojot Kriminālprocesa likuma 352. panta pirmajā daļā noteikto, tiesa kompensācijas apmēru nosaka izvērtējot cietušā pieteikumu, bet saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 351. panta pirmo daļu, cietušajam pieteikumā jāpamato pieprasītā mantiskā zaudējuma apmērs, bet kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām tikai jānorāda.

Kriminālprocesa likuma 352. pantā arī norādīts kādi kritēriji ņemami vērā kompensācijas apmēra noteikšanai, norādot, ka tiešos zaudējumus novērtē tajās cenās, ko izmanto apsūdzības apjoma noteikšanai. Civillikuma 1779. pants nosaka, ka katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību ir nodarījis.

Tiesa atzīst, ka kaitējuma summas atbilst laupīšanas un bojāšanas rezultātā nodarītā mantiskā zaudējuma apmēram. Tāpēc cietušās pieteiktās materiālā kaitējuma kompensācijas ir pamatotas un apmierināmas, un piedzenamas no /Persona B/ pilnā apmērā.

[19.2] Cietusī kriminālprocesā pieteikusi morālā kaitējuma kompensāciju 50 000 *euro*apmērā, jo tika radīta nedrošības sajūta un emocionāli pārdzīvojumi. Brīdī, kad /Persona B/ draudēja ar nazi izjuta reālu dzīvības apdraudējumu, bija bailes. Pārdzīvoja par savu un ģimenes drošību. Joprojām jūtas morāli iebiedēta.

Kriminālprocesa likuma 22.pantā noteikts, ka personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, ņemot vērā tās morālo aizskārumu, fiziskās ciešanas un mantisko zaudējumu, tiek garantētas procesuālās iespējas morālas un materiālas kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai.

Morālā kaitējuma, kā viena no krimināltiesisko attiecību noregulējuma elementiem apmēra noteikšanas pienākums uzlikts tiesai, par atskaites punktu ņemot gan tiesu praksi, gan piemērojot Eiropas Savienības un nacionālās likumdošanas kritērijus pēc analoģijas.

Saskaņā ar Civillikuma 1635.panta trešā daļā noteikto, gadījumos, kad pret personu vērstais nodarījums izpaudies kā noziedzīgs nodarījums pret dzīvību, veselību, tikumību, dzimumneaizskaramību, brīvību, godu, cieņu vai pret ģimeni, vai nepilngadīgo, pieņemams, ka cietušajam ir nodarīts morālais kaitējums.

Līdz ar to, kā tas norādīts Kriminālprocesa likuma 351.panta pirmajā daļā, pieteikumā par radītā kaitējuma kompensāciju kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu un fiziskajām sāpēm tikai jānorāda, bet tiesas kompetencē ir noteikt tā apmēru, ņemot vērā morālā kaitējuma smagumu un sekas.

Morālā kaitējuma nodarīšana un pienākums atlīdzināt nodarīto morālo kaitējumu ir sekas personas prettiesiskām, tīšām darbībām vai darbībām aiz neuzmanības, kā rezultātā ir apdraudēta cietušā drošība, veselība un citas vērtības. Morālais kaitējums nav izsakāms mantiskajās vērtībās un to nevar atlīdzināt kā zaudējumu. Morālais kaitējums ir personai piemītošu nemantisku labumu vai ar likumu aizsargātu interešu prettiesisks aizskārums, kas personai radījis ciešanas, pārdzīvojumus, sāpes.

Tiesa atzīst, ka saskaņā ar Civillikuma 1635.panta pirmo daļu cietušajai ir tiesības prasīt apmierinājumu par morālo kaitējumu no aizskārēja /Persona B/, jo viņš ar neatļautām, noziedzīgām darbībām ir aizskāris cietušās

tiesības un par šīm darbībām viņš ir vainojams. /Persona B/ darbības izpaudušās kā noziedzīgi nodarījumi pret cietušās veselību, īpašumu, fizisko un psiholoģisko drošību.

Tiesa uzskata par pierādītu faktu, ka cietusī piedzīvoja emocionālu stresu, tai nācās izjust nepatīkamas sajūtas vardarbības piedraudēšanas brīdī, kad pret kaklu tiek vērsts nazis.

Tiesa atzīst, ka ņemot vērā īsziņu un multiziņu sūtīšanas biežumu, laiku un saturu, cietušai tika nodarītas garīgās ciešanas, kas saistītas ar negatīvām emocijām un psiholoģisku diskomfortu. Viņa sajuta bailes, bija stress, izjuta apdraudējumu.

Cietušai ir radīts morāls aizskārums gan ar noziedzīga nodarījuma izdarīšanas apstākļiem, gan ar radītajām neērtībām, lai ierastos uz procesuālo darbību veikšanu savu ar likumu noteikto interešu aizsardzībai kriminālprocesā.

Izvērtējot iepriekšminētos apstākļus, tiesa nonāk pie pārliecības, ka cietušai /Persona C/ kaitējuma kompensācijas summa par morālo aizskārumu sakarā ar noziegumu pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas nosakāma 400*euro* apmērā, sakarā ar noziegumu pēc Krimināllikuma 132.^{1}panta otrās daļas nosakāma 1500 *euro* apmērā un sakarā ar noziegumu pēc Krimināllikuma 176. panta pirmās daļas nosakāma 1000 *euro* apmērā, kas pēc tiesas ieskata ir taisnīga, adekvāta aizskārumam, noziedzīgo nodarījumu smagumam un izdarīšanas apstākļiem, apsūdzētā uzvedībai un rīcībai, personībai, vecumam un spējai dot atlīdzību. Pārējā daļā kaitējuma kompensācijas pieteikums par morālo aizskārumu nav nosakāms.

Kompensācijas nenoteikšana kriminālprocesa ietvaros nav vērtējama kā cietušo tiesību aizskārums, jo cietušiem netiek liegtas tiesības prasīt kaitējuma atlīdzināšanu civiltiesiskā kārtībā jeb Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā, izmantojot likumā noteiktos pierādīšanas līdzekļus – rakstveida pierādījumus, liecinieku liecības. Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 350.panta ceturto daļu, pieprasot kompensāciju civiltiesiskā kārtībā, cietušais ir atbrīvots no valsts nodevas.

[20] Kā jau augstāk sprieduma [10] punktā konstatēts, /Persona B/ no /Persona D/ saņēma naudu 3400*euro* par viltotu dokumentu iegūšanu.

Ar noziedzīgi iegūtas mantas konfiskāciju jāsaprot tas, ka tiek atsavināti labumi, ko persona nelikumīgi ieguvusi un kas tai nepienākas.

Ņemot vērā to, ka noziedzīgi iegūtā manta, t.i. saņemtā nauda 3400 *euro,* izmeklēšanā nav atrasta un izņemta, tad saskaņā ar Krimināllikuma 70.^{14} panta otrajā daļā noteikto no /Persona B/piedzenama noziedzīgi iegūtās konfiscējamās mantas vērtība – 3400 *euro*.

[21] Kriminālprocesā apsūdzētā /Persona B/ aizstāvību realizēja zvērināta advokāte /Persona A/, kurai saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 84.pantu, pienākas atlīdzība par veikto darbu1475 *euro* apmērā, ko apliecina iesniegtie paziņojumi par darba samaksu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367.panta pirmās daļas 4.punktu un 368.panta pirmo daļu advokātiem izmaksātās summas no valsts līdzekļiem piedzenamas no notiesātā par labu valstij.

Kriminālprocesa likuma 368.panta pirmā daļa nosaka, ka procesuālos izdevumus ar tiesas nolēmumu piedzen no notiesātajiem. Tiesa neatrod iemeslus, kuru dēļ apsūdzētais būtu atbrīvojams no procesuālo izdevumu samaksas.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 529.panta 2.punktu apsūdzētam nosakāms 30 dienu termiņš labprātīgai izpildei no sprieduma spēkā stāšanās dienas daļā par procesuālo izdevumu piedziņu.

[22] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 240. panta pirmās daļas 1.punktu lietiskie pierādījumi - transportlīdzekļa vadītāja apliecību Nr. /Numurs/ un personas identitātes karti Nr. /Tālrunis A/, kas atrodas Kurzemes tiesu apgabala prokuratūras lietisko pierādījumu glabātavā /Adrese A/ konfiscējami, un ņemot vērā Valsts robežsardzes Ekspertīžu dienesta lūgumu, nododami Valsts robežsardzes Ekspertīžu dienestam kā mācību uzskates līdzekļi.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 134. panta otro daļu CD-R disks ar informāciju, nav uzskatāms par lietisko pierādījumu, bet ir dokuments, kurā saturiski fiksētā informācija ir izmantojama kā pierādījums. Līdz ar to, tas glabājams krimināllietas materiālos.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Krimināprocesa likuma 511.-514., 520., 524., 528.-530.pantu tiesa

nosprieda

/Persona B/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 4 (četriem) mēnešiem, piemērojot izraidīšanu no Latvijas Republikas, nosakot ieceļošanas aizliegumu uz 4 (četriem) gadiem (noziedzīgais nodarījums Nr. 1).

A/Persona B/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 176. panta pirmās daļas un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 10 (desmit) mēnešiem, piemērojot izraidīšanu no Latvijas Republikas, nosakot ieceļošanas aizliegumu uz 4 (četriem) gadiem (noziedzīgais nodarījums Nr. 2).

/Persona B/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 185. panta pirmās daļas un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 5 (pieciem) mēnešiem (noziedzīgais nodarījums Nr. 3).

/Persona B/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma $132.^{1}$ panta otrās daļas un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 9 (deviņiem) mēnešiem, piemērojot izraidīšanu no Latvijas Republikas, nosakot ieceļošanas aizliegumu uz 4 (četriem) gadiem (noziedzīgais nodarījums Nr. 4).

/Persona B/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā pēc Krimināllikuma 275. panta pirmās daļas un sodīt ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) mēnešiem, piemērojot izraidīšanu no Latvijas Republikas, nosakot ieceļošanas aizliegumu uz 3 (trīs) gadiem (noziedzīgais nodarījums Nr. 5).

Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta pirmo un trešo daļu, pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, daļēji saskaitīt piespriestos sodus un /Persona B/ noteikt brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem, piemērojot izraidīšanu no Latvijas Republikas, nosakot ieceļošanas aizliegumu uz 4 (četriem) gadiem 6 (sešiem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52. panta ceturto un piekto daļu brīvības atņemšanas soda laikā ieskaitīt apcietinājumā pavadīto laiku no /Datums B/ līdz dienai, kad spriedums stāsies likumīgā spēkā.

/Persona B/ kriminālprocesā piemēroto drošības līdzekli – apcietinājumu – negrozīt.

Saskaņā ar Krimināllikuma $70.^{14}$panta otro daļu piedzīt no /Persona B/ par labu valstij konfiscējamo noziedzīgi iegūto mantu naudu 3400*euro* (trīs tūkstoši četri simti *euro*).

Piedzīt no /Persona B/ par labu /Persona C/ materiālā kaitējuma kompensāciju 3 291,68*euro* un morālā kaitējuma kompensāciju 2900 *euro*, pārējā daļā kompensāciju kriminālprocesā nenoteikt.

Noteikt 30 (trīsdesmit) dienu termiņu no sprieduma spēkā stāšanās dienas kompensācijas labprātīgai izpildei, un pienākumu iesniegt Kurzemes rajona tiesai dokumentus par kompensācijas atlīdzināšanu.

Piedzīt no /Persona B/ par labu valstij procesuālos izdevumus par aizstāves /Persona A/ darbu tiesā kriminālprocesā 1475*euro* (viens tūkstotis četri simti septiņdesmit pieci *euro*). Procesuālie izdevumi maksājami: Tiesu administrācija, Valsts kase TRELLV22, konta numurs /IBAN A/.

Noteikt 30 (trīsdesmit) dienu termiņu no sprieduma spēkā stāšanās dienas procesuālo izdevumu labprātīgai atlīdzināšanai, un pienākumu iesniegt Kurzemes rajona tiesai dokumentus par procesuālo izdevumu atlīdzināšanu.

Lietiskos pierādījums: transportlīdzekļa vadītāja apliecību Nr. /Numurs C/ un personas identitātes karti Nr. /Numurs/, kas atrodas Kurzemes tiesu apgabala prokuratūras lietisko pierādījumu glabātavā /Adrese A/ konfiscēt un pēc sprieduma stāšanās spēkā nodot Valsts robežsardzes Ekspertīžu dienestam kā mācību uzskates līdzekli.

CD-R disku ar informāciju glabāt krimināllietā

Spriedumu var pārsūdzēt un protestēt 10 (desmit) dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas Kurzemes apgabaltiesā apelācijas kārtībā, sūdzību vai protestu iesniedzot Kurzemes rajona tiesā.

Pilns tiesas spriedums pieejams /Datums A/.

Tiesnese A.Eglija